

købet skal være en Udfordring til os gamle Parrykker, der saa skammeligt har vanrøgtet Landets Interesser! Og saa forlanger De tilmed at faa Lov til saa ubarmhjærtigt at kritisere og forhaane os i vort eget Tidsskrift. Det maa jeg sige, det er *le comble!* . . . Er det Deres Croquis'er, De medbringer dér? Lad mig se dem!»

Per udrullede sine Tegninger, én efter én, og lagde dem foran ham paa Skrivebordet. Det var Omrids og Tværsnit af Parallelværker, Indbygninger, Faskinbeklædninger, Støttemure o. s. v., alt omhyggeligt, næsten pertentligt udført lige til Maalestokkene og de ligesom prentede Overskrifter.

»Du godeste Gud!« udbrød Obersten. »Det er jo et helt Arkiv! Hvor har det dog kunnet falde Dem ind? . . . Det er jo Vanvid, kære! . . . Komplet Vanvid! . . . Men med alt dette ser jeg ikke det Udkast til selve Havneombygningen, som De skrev om. Det interesserer mig unægteligt mest.«

Per udrullede sin sidste Tegning, en mægtig Karton, der næppe kunde faa Plads paa Bordet. Det var Resultatet af et halvt Aars Jernflid, der forelaa paa dette Blad. Obersten skød alle de andre Blade tilside, satte sin Lorgnet fastere paa Næsen og udtog en Passer af et Etui.

»Som De maaske véd« — sagde han efter en Tavshed, der klart nok røbede, hvor imponeret han følte sig — »havde man for en halv Snes Aar siden virkelig paatænkt at udføre en Ombygning